

Första söndagen i Fastan, *Att bygga en kristen identitet*, Mark 1:12-13

12) *Anden drev honom ut i öknen, 13) och han var i öknen fyrtio dagar och sattes på prov av Satan. Han levde bland de vilda djuren, och änglarna betjänade honom.*

Helgens text är så där kort och sprängfylld med innehåll som bara Markus kan skriva. Som hela inledningen på evangeliet är Jesus frestelse en del i beskrivningen av vem Jesus är. Här läggs grunden för resten av evangeliet. För oss som läser den är det redan klart att Jesus är Guds son och vi kan därför förundras över dem som senare i evangeliet inte förstår detta.

De fyrtio dagarna i öknen är en prövotid för Jesus. En tid som ekar Israels fyrtio år i vildmarken och Mose fyrtio dagar på Sinai. Det som händer här ute i vildmarken är som när man doppar det heta järnet i vatten så att det härdas. Genom prövningen blir den identitet som Jesus fick uttalad för sig i dopet befast; *Och en röst hördes från himlen: "Du är min älskade son, du är min utvalde."* (Mark 1:11)

Självklart var han Guds son också före dopet men någonting händer ändå i detta skede i hand liv. Efter trettio år i anonymitet träder han efter denna korta period fram och tar sin plats som Guds Son och Messias.

Att dra paralleller från vad Jesus gör och får vara med om till våra liv är vanskligt. Jesus är Guds Son, det som hände honom är unikt. Men jag tror ändå att berättelsen om hur Jesus inleder sin frälsargärning genom dopet och prövningen i öknen också säger något om vårt kristna liv. Om man utgår från dopet och prövningen som två steg i en utveckling så finns det i verserna efter också ett tredje steg. Efter prövningen så ger sig Jesus nämligen ut och börjar predika sitt budskap; *... kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds budskap.* (Mark 1:14)

Återigen är inte Jesus utveckling en process där det läggs till något men man kan kanske se det som när en duk eller något annat hopvikt utbredds. Eller som blomknoppen som slår utt. Det som finns efter förvandlingen har inget som inte fanns innan men är ändå dramatiskt annorlunda.

Detta ger tre steg i Jesus identitetsutbredning;

1. Jesus får sin identitet - Dopet
2. Jesus identitet befasts - Prövningen
3. Jesus lever ut sin identitet – Går ut och predikar

Jag tror att också vår kristna identitet kan ha dessa tre steg.

Får sin identitet

Som jag poängterat får Jesus sin identitet här utbredd, inget ges som inte fanns innan. Här finns en viktig skillnad mot när vi får vår identitet som kristna. När vi tar emot Jesus i våra liv händer det någon med oss. Något förvandlas. Men precis som när Jesus får sin identitet i dopet så är det Gud som agerar när vi blir troende. Skillnaden är att där Gud uttalar något som redan finns inom Jesus så ger han oss något nytt. Det finns på detta vis inget i oss som egentligen gör oss till troende. Det som gör oss till kristna är vår respons på vem Gud är och vad han gör i oss.

När Jesus döps får han höra Guds röst men det står också att anden kommer som en duva. Och anden har stor betydelse. Om anden spelar en viktig roll när Jesus får sin identitet så kan vi

vara säkra på att anden också är viktig när vi bygger vårt kristna liv. Andens närvaro är nödvändig för att en förvandling ska äga rum.

Slutligen kan man också se vilken betydelse dopet har. Det finns inget magiskt i det vatten vi sänks ner i eller blir begjutna av men inom oss sker något. Vid vuxendopet tar vi en ställning som innebär att vi får vår identitet som kristna. För barnet som döpts blir här konfirmationen lika viktig. I dopet är anden med.

Befästandet av identiteten

När Jesus har fått sin identitet som Guds son utbredd så händer något dramatiskt. Anden driver ut honom i öknen. Det anden gör här är inte att lite smidigt putta Jesus åt ett håll. Det ord som används för att beskriva vad anden gör är inte helt vanligt men används också när Markus beskriver hur Jesus driver ut onda andar. Man skulle alltså på samma sätt kunna säga att anden kastar ut Jesus i öknen som att Jesus kastar ut onda andar. När vi har tagit emot Kristus och fått vår kristna identitet blir inte detta steg lika dramatiskt som för Jesus. Den process som jag kallar att bekräfta identiteten kan nog ta lång tid, flera år. Oavsett hur lång tid det tar så finns ett behov av att befästa den kristna identitet som Gud gett oss. Man kan kanske beskriva det som att internalisera tron. Att låta tron bli mer än något som jag gör eller har. Jag har en ny bil, jag spelar fotboll men jag *är* troende. Detta är en viktig skillnad där tron blir en avgörande del av min egen identitet. Stundtals kan detta upplevas som en prövning där tvivel och trötthet kan upplevas som en öken. Också här spelar anden en viktig roll, för Jesus och för oss. När vi söker efter att finna Guds plats i våra liv är det viktigt att anden får leda oss så att vi inte söker på fel ställe.

Men det finns också en annan avgörande skillnad mellan vad som händer oss och vad som händer Jesus. När Jesus går ut i öknen så är det för att träffa Satan, när vi drar ut i vårt sökande efter att befästa vår kristna identiteten så är det för att träffa Gud. Jesus bär inom sig sin syndfria gudomlighet. Därför kunde han konfrontera Satan och befästa sin helighet. Men inom oss människor finns djupast sett bara skräp. Jag tror det är väldigt viktigt att inse att som kristen handlar det inte om att finna sig själv utan om att finna Gud. När du är ute på din egen prövotid i öknen så sök inte efter tro och styrka inom dig själv utan sök efter Gud. Då kommer han att ge dig det du behöver.

Vi har nu gått in i Fastan. Det är en tid då människor genom århundraden sökt sig bort från det som endast bygger upp det egna jaget. Sådant som mat men också andra behov som mättar det egna behovet. Att kalla det egoistiskt att äta mat när man är hungrig är knappast rättvist men det är ändå ett av många behov som bara tjänar drivkrafter som kommer från oss själva. Människan har så många behov att vi ibland kan ha svårt att höra hur själen ropar efter Gud. Att fasta från mat eller avge ett löfte om celebasi blir försök att ge sig ut i den egna öknen och söka efter Gud. Nu behöver man inte bli munk eller eremit för att söka Gud. Det finns områden i alla våra liv som riskerar att ta för stor del av vår uppmärksamhet. Kanske skulle vi må bra av att för en kort period lägga det åt sidan för att istället söka Gud. Öknen kan ha många olika former men Gud är den samma.

När vi så finner Gud så är inte det alltid behagligt. Visst kan det vara underbart och många har upplevt den där fantastiska känslan av att vara omsluten av Guds helighet. Men när vi står framför Gud kommer vår egen synd och ofullkomlighet att bli tydlig. Men kanske är detta en av kristendomens allra viktigaste grundstenar, människans svaghet och Guds storhet. För när vi i vår ofullkomlighet känner oss smutsiga framför Gud är detta bara en förberedelse för att få ta del av hans helighet. Att säga att människans är syndfull och svag är väl knappast ett känsligt uttalande med tanke på hur vi mår i vår tid och hur vi agerar mot varandra globalt. Jag säger det igen, i människans inre finns bara skräp men Gud kan och vill flytta in där. Han

är inte känslig utan intar vilken rivningskåk till själ som helst. Men när han flyttat in då startar han ett renoveringsprogram som får de på TV att verka oansenliga och försiktiga.

Leva ut sin identitet

När Jesus så har befast sin identitet så kan man läsa att han gav sig ut och förkunnade Guds budskap. Han återvände inte till sitt snickeri nöjd med att ha haft en härlig upplevelse utan det han varit med om fick betydelse för hur han levde sitt liv. Att leva ut sin identitet är inte ett slutresultat av de två andra stegen. Om vi inte tar detta tredje steg här så har vi inte heller tagit de andra två, att bli stående på steg två är omöjligt. Det är som en gångbro där de olika stegen utgör en del. Om en del faller så faller hela bron. Om vi har funnit och befast vår kristna identitet så kommer den att trycka på. Det handlar inte om att göra något som är oss främmande utan att bry oss om de människor som vi har runt omkring oss.

Det är lätt att begå misstaget att fråga sig varför man har så svårt att leva ut sin tro i vardagen utan att fundera på de två tidigare stegen. Om vi inte har funnit vår identitet som troende hos Gud utan kanske i vanan eller för att det är trevligt med gemenskap så kan vi slita oss fördärvade i våra försök att nå andra utan att lyckas. Det går en viktig väg från kärleken för andra och till Gud, men vägen till kärleken för andra Går genom Gud. Om man tittar på den unga kyrkan i apostlagärningarna så började inte den med att nå människor på torgen. De började samlade i ett hus och sökte Gud. Och sedan när anden föll gick man ut och spred evangeliet. Vi måste också börja med att söka Gud och be om att få andens kraft.

Vänner, vi måste nå andra människor, våra församlingar måste växa. Det finns inget annat alternativ. Vi får inte vänja oss vid situationen att bli färre, vänja oss vid tanken på att vissa personer inte går att nå. Kanske skulle behöva bli mer som hängivna idrottsfan. Fan som fanatiskt klär sig i lagets färger, ropar ut dess förträfflighet, som inte missar en match och som har hela sin identitet uppbyggd kring laget. Om ett gäng idrottsutövare kan väcka en sådan glöd så borde väl Kungarnas Kung och Herrarnas Herre göra det samma hosa oss.

